

Nogen rørte sig derimod, kunde udstede saadanne Forbud mod grundmurede Bygningers Opsførelse paa et slikt Terrain, der kun brugtes til Agerbrug, og at Ingen vilde kræve Erstatning derfor; man tog det i det Hele taget dengang ikke saa nøie. Det viser sig altsaa, at Erstatningen i 1661 ikke var nogen Erstatning, og at den i alt Fald i 1682 er tagen tilbage uden Vederlag, hvilket ogsaa paa det Bestemteste erkjendes af Commissionen; men lad os nu see, hvad det er for en Ret, Regjeringen har stræbt at gjøre gjældende? Den gaaer ud paa, at der ikke i Fæstningens nærmeste Omgivelse maa opføres Bygninger, som kunne hindre Forsvaret, eller med andre Ord paa, at sikkre Benyttelsen af Fæstningsværkerne, og det er altsaa en militair Servitut, som ene og alene er knyttet til den Nytte, Fæstningsværkerne kunne have deraf. Man vilde have et frit og aabent Belte, hvorpaa Skytset fra Voldene kunde virke, og man tog eller kjøbte sig en Ret til at gennemføre dette, men denne Ret er, efter alle Bestemmelser, som kunne citeres — en lang Række af Resolutioner, Rescripter, Love og Forordninger, som naae til 1852, og som siden den Tid er suppleret med en Række Detailafgjørelser af Krigsministeriet — bestandig knyttet til Fæstningens Vedligeholdelse, Fæstningens virkelige Nytte, og kan derfor paa ingen Maade stilles derfra. Altsaa siger jeg, at selv om man maatte kunne bevise, at der for omtrent 200 Aar siden er givet Erstatning for Paalæggelsen af denne militaire Servitut, er det dog klart, at den ikke er givet for i evindeligt Tid at forhindre Opsførelsen af Huse paa dette Terrain, men for en Pligt til, saalænge Fæstningsværkerne staae, ikke at gjøre Noget, der kunde være til Hinder for deres gavnlige Benyttelse. Selv den hele Fremgangsmaade, som af Krigsministeriet er fulgt efter 1852, og som i Korthed kan karakteriseres ved, at Ministeriet, da Demarcationslinien blev saa betydelig indskrænket ved Loven af 6te Januar 1852, med den største Strengthed søgte at overholde Bestemmelserne med Hensyn til det snevre Belte, har vistnok bestandig i hver enkelt Bestemmelse, som Ministeriet tog, uforbeholdent knyttet sig til Fæstningens Vedligeholdelse; alle de Bestemmelser, hvorved der

er indbrømt Tilladelse til Bygningers Opsførelse, er knyttet til visse Betingelser, som staae i den næste Forbindelse med Fæstningsværkernes Vedligeholdelse og med intetsomhelst Andet. Dette er en Betragtning, som ikke først nu er opfundet, eller som jeg bringer frem her, men den er i fuldeste Maal gjort gjældende i denne Sag, hvergang dette Spørgsmaal har foreligget til den lovgivende Magts Besvarelse. Jeg skal erindre om, at dette Spørgsmaal allerede i en vis Forstand kom for, da Loven af 6te Januar 1852 blev indbragt; Forslaget dertil blev indbragt ved privat Initiativ og vedtaget i meget kort Tid baade af Folkethinget og af Landstinget. Ingen tænkte dengang paa at kræve den mindste Erstatning af de Grundeiere, hvis Eiendomme vilde faae en betydelig forøget Værdi derved, at Indskrænkningerne bortfaldt, men man gik endog videre, thi da Krigsministeren ønskede, at Frigivelsen for det fjernere Terrain skulde knyttes til strengere Betingelser med Hensyn til Benyttelsen end af det nærmere, der nu ligger indenfor Demarcationslinien, og stillede Forslag om en Tilspøining til vedkommende Paragraph, der skulde forbyde Opsførelsen af nye Bygninger mellem Voldene og den nye Demarcationslinie, forkastedes Forslaget her i Thinget med 48 Stemmer mod 15. Man meente, at hvis man vilde lægge en saadan Indskrænkning paa disse Grundeiere, maatte man give dem en Erstatning derfor, og i Landstingets Udvalgsbetænkning over dette Lovforslag findes der en bestemt Ytring om, at den hele Indskrænkning med Hensyn til Demarcationslinien hører til de behyrdende Indskrænkninger, der ere uberettigede; saasnart det erkjendes, at de ikke ere nødvendige af militaire Grunde. Allerede dengang havde man altsaa et aabent Blik for, at dette hele Spørgsmaal krævede en ganske anden Behandling end den, det nu har faaet fra Ministeriets Side, men aldeles tydeligt og bestemt kommer dette frem ved en senere Leilighed, nemlig i Sessionen 1860—61. Jeg skal med et Par Ord tillade mig at erindre om, hvorledes Sammenhængen var med det Lovforslag, som dengang blev forelagt af Regjeringen, thi skjøndt det maaskee kunde synes ulige nemmere at behandle hver Sag for sig,